

BOLDIZSÁR
ILDIKÓ

MESÉK

A FELNŐTTÉ
VÁLÁSRÓL

A kötet először 2017-ben jelent meg
a Jelenkor Kiadó gondozásában.

„Miért nem csináltok valami hasznosat?”

Az apa kincse

- erősek
- egészségesek
- lusták
- halogatóak

három testvér

- átvenni az apai örökséget és mintát
- összefogni
- tervszerűen gondolkodni
- gazdálkodni saját erőforrásaikkal

Volt egyszer egy apa és annak három fia. Gondos, dolgozó ember volt az apa, sose tétlenkedett. Fáradhatatlanul dolgozott látástól vakulásig, minden munkáját el is végezte időre.

Erősek, egészségesek voltak a fiai is – jaj, de mennyire semmirekellők!

Az apa műveli a földet, dolgozik a kertben és a ház körül, a fiai meg csak heverésznek a fa alatt, az árnyékban, vagy a Dnyeszterben halászgatnak.

– Miért nem csináltok valami hasznosat? Miért nem segítetek édesapátoknak? – kérdezték a szomszédok.

– Minek? – mondták a fiúk. – Elvégez ő mindent egyedül is!

És így teltek az évek, egyik a másik után. Felnőttek a fiúk, apjuk pedig megöregedett. Legyöngült, nem bírta már úgy a munkát, mint régen. A ház körüli kertet meg a földecskéjét benőtte a gaz.

Látták ezt a fiúk is, de a munkához nem fűlött a foguk.

– Miért tétlenkedtek, miért nem láttok dologhoz? – kérdezte tőlük az apjuk. – Amíg fiatalabb voltam, el láttam mindent, amit kellett, most már rajtatok a sor.

– Eleget dolgozhatunk még – válaszolták a fiúk.

Rosszulesett az öregembernek, hogy ilyen semmirevaló fiai vannak. Bánatába bele is betegedett, ágynak esett.

A család nyomorban tengődött. A kertben elburjánzott a csalán meg az útilapu; a gaztól alig látszott a házikó.

Egyszer aztán maga elé hívatta az apa a fiait, és így szólt hozzájuk:

– Érzem, fiaim, hogy elérkezett az időm. Hogyan lesztek meg nélkülem? Egyikőtök kezéhez sem áll a munka.

A fiúknak elszorult a szívük. Siránkozni kezdtek.

– Mondj még valamit, adjál tanácsot nekünk, apánk!
– kérte a legidősebb fiú.

– Jól van. Elárulok nektek egy titkot. Tudjátok, hogy anyátokkal – nyugodjék békében! – pihenés nélkül dolgoztunk. Az évek során összegyűjtögettünk számotokra egy fazéknyi aranyat. Itt ástam el valahol, nem messze a háztól, de a helyet már elfelejtettem. Keressétek meg a kincset, és nem kell félnetek a nyomortól.

Aztán elbúcsúzott a fiaitól, és meghalt.

A fiúk eltemették, meggyászolták az apjukat.

Egyszer így szólt a legöregebb:

– Szegénység sanyargat bennünket, öcséim. Annyi pénzünk sincs, hogy kenyeret vegyünk rajta. Keressük meg az aranypénzes fazekat, amiről édesapánk beszélt!

Fogják az ásókat, és a kincs kereséséhez látnak. Ás-nak itt, ásnak amott, a kincset nem találják. A ház körül mindenütt árkok, földhányások éktelenkednek, de a fazekat nem lelik.

Ekkor így szólt a középső testvér:

– Ha így, összevissza fogunk turkálni, a kincset meg nem találjuk. Ássunk fel a ház körül, a kertben minden talpalatnyi földet.

A másik kettő is ráállt. Fogták újra az ásókat, és ismét forgatták a földet. A fazekat azonban így sem találták.

– Mi lenne, ha még egyszer felásnánk a földet? Csak mélyebben – mondta a legkisebb testvér. – Apánk biztosan mélyebbre ásta a kincset.

A testvérek ebbe is beleegyeztek, mert nagyon vágyódtak a kincs után.

Egyszer csak a legöregebb testvér ásója valami nagy, kemény tárgyba ütközött. Szíve hevesebben kezdett dobogni. Hívta is a testvéreit:

– Gyertek csak, megtaláltam apánk kincsét!

Odaszaladtak az öccsei is, hogy segítsenek neki. De az, amit sok fáradsággal kiástak, nem arannyal telt fazék volt, hanem egy nagy szikla.

Nagyon bántottak a dolgon. Azt mondja az egyik:

– Mi legyen a sziklával? Ha már kiástuk, csak nem hagyjuk itt? Vigyük el innét, és dobjuk a szakadékba!

Így is lett. A sziklát eltüntették, és ástak tovább. Egész nap dolgoztak, evésre, pihenésre nem is gondoltak. De az arannyal telt fazekat így sem lelték.

– Ha már egyszer felástuk a kertet, ne hagyjuk üresen! – így a legöregebb testvér. – Ültessük be szőlővel!

Elültették a szőlőt, és szorgalmasan művelték. Megnőtt a szőlő, vesszői kizöldültek. Őszre édes, zamatos fürtöket érlelt.

A testvérek leszüretelték a gazdag termést. Csak annyit hagytak maguknak, amennyire szükségük volt, a többi jó áron eladták. Lett pénzük elég.

Akkor így szólt a legöregebb testvér:

– Nem hiába ástuk fel a kertet, mégiscsak megtaláltuk benne a kincset, amelyről halála előtt beszélt apánk.

A kiadás időpontjáig nem sikerült valamennyi jogtulajdonost fellelnünk. Amely fordítások esetében nem jártunk sikerrel, a kiadó a jogtulajdonos rendelkezésére áll.

MAGVETŐ
KÖNYVKIADÓ ÉS KERESKEDELMI KFT.
www.magveto.hu
www.facebook.com/magveto
magveto.kiado@lira.hu
Felelős kiadó Dávid Anna

Készült a Szekszárdi Nyomda Kft.-ben, 2025-ben
Felelős vezető Vadász Katalin igazgató

Felelős szerkesztő Dávid Anna
Korrektor Balogh Emerencia
A könyvet Pintér József tervezte
Kiadványszám 9397
Minion és Tisa betűtípusból szedve
ISBN 978-963-14-4528-2